

vyhlašuje, vyhověl také veškerým náležitostem, na které toto podnikání nebo tato činnost jest podle zvláštních předpisů v té příčině platných vázána.

Nelze proto uznati, že by povolení k plakátování udělené podle zák. tisk. zahrnovalo nebo nahražovalo povolení, jehož v tom kterém případě podle oněch zvláštních předpisů je snad potřebí. Úřadu tiskovému bude se ostatně často nedostávat i věcné a místní příslušnosti, aby povolení takové udílel. Nemá tedy ani námitka naposled uvedená oporu v zákoně a bylo proto zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 6387.

Státní zaměstnanci: Nárok provisorního státního zaměstnance na ustanovení definitivním (§ 36, odst. 2 služ. pragm.)?

(Nález ze dne 12. března 1927 č. 9982/26.)

Věc: Irena K. v H. proti hlavnímu finančnímu ředitelství v Užhorodě stran jmenování definitivní berní asistentkou.

Výrok: Stížnost, pokud směřuje proti rozhodnutí z 22. ledna 1925, zamítá se jako bezdůvodná; rozhodnutí z 9. prosince 1924 zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Dekretem hl. fin. řed. v Užhorodě ze 13. září 1921 přijata byla st-lka do služby zem. fin. správy Podk. Rusi jako prov. berní asistentka na smlouvu, a byly jí přiznány jako odměna požitky XI. hodn. třídy a až na další mimořádný přídavek pro Podk. Rus. V dekretu tom se praví: »Definitivní přijetí nastane po jednorozčinné uspokojivé službě a složení odborné zkoušky, při čemž Vám bude celá doba služ. počínaje dnem nastoupení služby započtena.« Jako prov. berní asistentka nastoupila st-lka službu na Podk. Rusi dne 1. října 1921. V podání ze 4. října 1923 žádala st-lka, aby byla jmenována def. berní asistentkou a uvedla, že do roku vyhověla všem podmínkám, jež jí shora uvedeným dekretem byly dány. Hl. fin. řid. v Užhorodě sdělilo však st-lce vynesemím z 19. února 1924, že o jejím def. ustanovení bude rozhodnuto později, a učinilo ve výnosu tom určitá opatření ve příčině požitků st-lčiných.

Z výroku tohoto odvolala se st-lka k min. fin. a, poukazujíc na dekret ze 13. září 1921 žádala, aby bylo její def. jmenování provedeno podle zák. předpisů. Stížnost tuto vyřídilo hl. fin. řid. ve vlastním oboru působnosti vymezením z 9. prosince 1924 a zamítlo ji v podstatě z toho důvodu, že st-lka jmenována byla dekretem z 13. září 1921 prov. berní asistentkou na smlouvu a že tudíž dlužno služební poměr její posuzovati podle § 10 služ. pragmatiky. Ježto dále ustanovovací dekret dle svého doslovu st-lce nároku na def. ustanovení nedává, nemůže se dovolati ani ustanovení § 36 odst. 2 služ. pragm. a bylo dáno úplně v posouzení úřadu, zda chce po roce uspokojivé služby a složení zkoušky jmenovati st-lku def. úředníkem čili nikoliv. Že úřad nechtěl st-lce poskytnouti žádný nárok na def. jmenování, vysvítá i ze slov »na smlouvu« a jest proto stížnost neodůvodněna. — — —

O stížnosti uvážil nss takto: — — — —

Stížnost stojí na stanovisku, že st-lka nabyla z dekretu ze 13. září 1921 právního nároku na to, aby byla jmenována def. berní asistentkou, a to proto, že splnila podmínky v dekretu tom uvedené, a tvrdí, že jest proto nezákonným, odpírá-li žal. úřad jmenovati ji def. berní asistentkou. Nss uznal stanovisko stížnosti důvodným. — — — —

Podle § 36 služ. pragm. nezajišťuje zatímní dosazení v úřad, pokud dekretem nic jiného není určeno, nároku na def. dosazení v úřad nebo ponechání v zatímním postavení, a jest tedy zákonem uznanou zásadou právní, že zatímně ustanovený úředník nemá ex lege nároku na def. převzetí do služeb státních. Leč ze zásady této připouští zákon výjimku tehdy, bylo-li dekretem něco jiného určeno a jest potom pro otázku případného nároku stát. úředníka směrodatným jedině obsah dekretu toho.

V daném případě pojato bylo do dekretu ustanovení shora uvedené znění stran definitivního ustanovení st-lčina. Již z přesného, nijak neomezeného ustanovení tohoto dekretu, zejména pak z té skutečnosti, že zvolen byl budoucí tvar slovesa »nastane«, vysvítá, že nevyhradil žal. úřad def. přijetí st-lky volnému posouzení svému, nýbrž že již při provisorním ustanovení předem určil, kdy má definitivní přijetí to nastati. Tomuto výkladu nepřekáží ani skutečnost, že bylo užito v dekretu tom vedle slova »provisorní« ještě výrazu »na smlouvu«, kdyžtž výraz tento nemohl míti vzhledem na svou souvislost s předcházejícím slovem »provisorní« jiného účelu a smyslu, než jenom zdůrazniti charakter služ. poměru st-lčina jako poměru prozatímního, nedotýkal se však nijak dalšího obsahu dekretu toho a neměl reflexu zejména na onu jeho část, která mluví o předpokladech def. přijetí st-lčina.

Je-li tomu tak, pak konstituoval žal. úřad svrchu uvedeným ustanovením pro st-lku právní nárok na def. přijetí tehdy, bude-li po dobu jednoho roku uspokojivě vykonávati svůj úřad a složí-li odbornou zkoušku, a vzal na sebe závazek, že nároku tomuto vyhoví, budou-li st-lkou uvedené podmínky splněny. Sluší proto pohlížeti na shora vytčené ustanovení dekretu ze 13. září 1921 jako na ono zvláštní určení, jaké má na zřeteli § 36 odst. 2 služ. pragm., když praví, »pokud dekretem nic jiného není určeno« a nelze potom ovšem důvodně odpírati st-lce nárok na to, aby byla jmenována def. berní asistentkou, byly-li v osobě její splněny dříve řečené dva předpoklady.

Č. 6388.

Školství. — Administrativní řízení: I. * Jednotliví členové místní školní rady nejsou legitimováni k rekursu do rozhodnutí zem. škol. rady, kterým se ruší národní škola. — II. O organizaci míst. škol. rad.

(Nález ze dne 12. března 1927 č. 4792.)

Prejudikatura: Boh. 2313/23, 1776/22, 6165/26 adm.

Věc: František S. a spol. v H. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o rekursní legitimaci.